

NOOIT

MEER

'Aangrijpend en realistisch'

– Jackie van Laren

**COLLEEN
HOOVER**

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

NOOIT MEER

Eerder verschenen van Colleen Hoover
bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

9 November *

Oprecht *

Misschien nooit *

Misschien ooit *

Onvoorwaardelijk *

Sterrenregen *

Sterrenhemel *

* Deze uitgave is ook verkrijgbaar als e-book

Colleen Hoover

NOOIT MEER

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401910552
ISBN e-book 9789401910569
NUR 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *It Ends With Us*

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam, in samenwerking met Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

Vertaling Erica van Rijsewijk, TOTA
Omslagontwerp Bij Barbara
Omslagfoto © Jon Shireman

www.zomerenkeuning.nl
www.colleenhoover.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Wie na het lezen van dit boek nog steeds denkt dat feelgood als genre geen diepgang kan hebben, moet zich eens stevig op het hoofd krabben. Een verrassend aangrijpend en realistisch boek, waarin gelukkig ook hoop gloort. De persoonlijke ervaringen van Colleen Hoover geven het boek een extra lading.
– Jackie van Laren

Een verhaal dat binnenkomt als een mokerslag. *Nooit meer* is heftig en beangstigend, maar ook hoopvol en moedig. Absoluut een van de belangrijkste en indrukwekkendste boeken die ik afgelopen tijd heb gelezen.
– LeaveNoStoryBehind.nl

Wauw, wat een boek! *Nooit meer* is overweldigend, meeslepend en zet aan tot nadenken. *Nooit meer* maakt indruk.
– ReviewsandRoses.nl

Ongelooflijk! *Nooit meer* is het meest heftige, romantische, meeslepende en emotionele boek dat ik ooit heb gelezen. Wát een dapper verhaal!
– ByDagmarValerie.nl

Emotioneel. Overrompend. Meeslepend. *Nooit meer* is Hoover op haar best.
– AdorableBooks.nl

Voor mijn vader, die zijn uiterste best deed om niet zijn slechtste zelf te zijn.

En voor mijn moeder, die ervoor zorgde dat we hem nooit op zijn slechtst meemaakten.

Deel één

1

Terwijl ik hier zo zit, met een voet aan weerskanten van de richel, en vanaf twaalf verdiepingen boven de straten van Boston naar beneden kijk, denk ik onwillekeurig aan zelfmoord.

Niet mijn eigen zelfmoord. Ik hou genoeg van mijn leven om te kijken hoe dat zich verder zal ontwikkelen.

Ik denk juist aan andere mensen, en hoe die uiteindelijk tot de beslissing komen een einde aan hún leven te maken. Krijgen ze daar nooit spijt van? Tijdens die korte vrije val, na het springen maar voordat ze neerkomen, moeten ze toch iets van spijt ervaren? Kijken ze naar de grond die op hen afkomt en denken ze: hè, verdorie, dit was een slecht idee?

Op de een of andere manier denk ik van niet.

Ik denk veel over de dood na. Vooral vandaag, gezien het feit dat ik – nog maar twaalf uur tevoren – een van de meest fantastische grafredes heb gehouden die de mensen in Plethora, Maine, ooit hebben gehoord. Oké, misschien was die toch niet zo fantastisch. Voor hetzelfde geld was hij rampzalig. Het hangt er maar van af aan wie je het vraagt: aan mij of aan mijn moeder. Mijn moeder, die waarschijnlijk na vandaag een heel jaar geen woord meer tegen me zegt.

Begrijp me goed: de grafrede die ik heb gehouden ging niet diep genoeg om geschiedenis te schrijven, zoals die van Brooke Shields bij de begrafenis van Michael Jackson. Of de grafrede die

werd gehouden door de zus van Steve Jobs. Of die door de broer van Pat Tillman. Maar op zijn eigen manier was hij toch fantastisch.

Eerst was ik zenuwachtig. Het was tenslotte wel de begrafenis van de verbazingwekkende Andrew Bloom. Geliefde burgemeester van mijn vroegere woonplaats Plethora, Maine. Eigenaar van het meest succesvolle makelaarskantoor in de hele stad. Echtgenoot van de zeer geliefde Jenny Bloom, de onderwijsassistent die in heel Plethora het meest in aanzien stond. En de vader van Lily Bloom, dat vreemde meisje met het excentrieke rode haar dat ooit verliefd werd op een dakloze en daarmee grote schande bracht over haar hele familie.

Dat was ik dus. Ik ben Lily Bloom, en Andrew was mijn vader.

Nadat ik vandaag op zijn begrafenis had gesproken, stapte ik op het vliegtuig regelrecht naar Boston en klom het eerste het beste dak op dat ik kon vinden. Nogmaals: niet omdat ik zelfmoordneigingen heb. Ik heb geen plannen om me van dit dak naar beneden te storten. Ik had alleen behoefte aan frisse lucht en stilte, en helaas kan ik die niet vinden in mijn appartement op de derde verdieping, zonder toegang tot het dak en met een huisgenote die zichzelf erg graag hoort zingen.

Ik had er alleen niet bij stilgestaan hoe koud het hier zou zijn. Niet dat die kou ondraaglijk is, maar prettig is het ook niet. Maar ik kan tenminste wel de sterren zien. Dode vaders en huisgenotes die je hoorndol maken en twijfelachtige grafredes voelen een stuk minder akelig als de nachtelijke hemel helder genoeg is om letterlijk de grootsheid van het heelal te voelen.

Ik vind het heerlijk als de hemel me het gevoel geeft dat ik maar weinig te betekenen heb.

Vanavond is het fijn.

Alhoewel... Ik kan dat beter anders formuleren, zodat het mijn gevoelens beter weerspiegelt.

Vanavond wás het fijn.

Want helaas voor mij werd daarnet de deur zo hard open gerukt dat ik niet anders verwacht dan dat het trappenhuis een menselijk wezen op het dak zal uitbraken. De deur slaat weer dicht en voetstappen komen snel het platte dak over. Ik neem niet eens de moeite om op te kijken. Wie het ook is die eraan komt, die ziet me hier waarschijnlijk niet eens schrijlings op de richel zitten, links van de deur. Hij of zij is hier met zoveel haast naartoe gekomen dat ik er ook niets aan kan doen als diegene ervan uitgaat dat hij of zij alleen is.

Ik slaak een zachte zucht, sluit mijn ogen en leun met mijn hoofd tegen de gestuukte muur achter me, terwijl ik het heelal vervloek dat dit vredige moment van bezinning me blijkbaar niet is gegund. Het minste wat het heelal vandaag voor me zou kunnen doen is ervoor zorgen dat het een vrouw is en geen man. Als ik dan gezelschap krijg, heb ik het liefst dat dat vrouwelijk is. Ik ben sterk voor iemand met mijn postuur en kan me in de meeste gevallen waarschijnlijk wel redden, maar ik zit hier te lekker om midden in de nacht met een vreemde man op een dak te zijn. Misschien moet ik vrezen voor mijn veiligheid en kan ik beter weggaan, maar ik heb helemaal geen zin om op te stappen. Zoals ik al zei: ik zit hier lekker.

Uiteindelijk overbrug ik met mijn blik de afstand tot aan het silhouet dat zich over de rand buigt. Het geval wil dat het overduidelijk een man is. Zelfs terwijl hij zich over de balustrade buigt, kan ik zien dat hij lang is. Brede schouders vormen een schril contrast met de breekbare manier waarop hij zijn hoofd in zijn handen houdt. Ik kan nog net het zware rijzen en dalen van zijn rug zien terwijl hij diep inademt en de lucht daarna weer uitstoot.

Hij lijkt op het punt van instorten te staan. Ik overweeg iets tegen hem te zeggen, zodat hij weet dat hij gezelschap heeft, of

om mijn keel te schrapen, maar in het tijdsbestek tussen die gedachte en de uitvoering ervan draait hij zich om en geeft een trap tegen een van de terrasstoelen achter hem.

Ik krimp in elkaar terwijl het ding over het dak zeilt, maar omdat hij zich er zo te zien totaal niet van bewust is dat hij publiek heeft, laat de jongen het niet bij één trap. Keer op keer schopt hij tegen de stoel. In plaats van mee te geven onder de brute kracht van zijn voet, schuift de stoel alleen maar steeds verder bij hem vandaan.

Die stoel is vast gemaakt van het soort polymeer dat ze gebruiken voor boten waar je de zee mee op kunt.

Ik heb mijn vader een keer achteruit zien rijden tegen een terastafel van zeewaardig polymeer, en dat ding gaf geen krimp. In zijn bumper zat een deuk, maar op de tafel zelf was geen krasje te zien.

Deze knul ziet zeker ook wel in dat hij niet opgewassen is tegen zulk hoogwaardig materiaal, want uiteindelijk houdt hij op met schoppen. Hij blijft over de stoel heen gebogen staan, zijn handen tot vuisten gebald naast zijn lichaam. Om eerlijk te zijn ben ik een beetje jaloers. Deze gast hier staat als een vechter zijn agressie af te reageren op terrasmeubilair. Hij heeft overduidelijk een rottag gehad, net als ik, maar terwijl ik mijn agressie opgepot hou tot die omslaat in passieve agressiviteit, heeft deze man er echt een uitweg voor.

Mijn uitweg was altijd tuinieren. Elke keer als ik gestrest was, ging ik gewoon de achtertuin in en trok al het onkruid uit dat ik kon vinden. Maar sinds ik twee jaar geleden in Boston ben komen wonen, heb ik geen achtertuin meer. Of een terras. Ik heb niet eens meer onkruid.

Misschien moet ik investeren in een terrasstoel van zeewaardig polymeer.

Ik blijf nog een poosje naar de jongen zitten staren en vraag

me af of hij nog in beweging zal komen. Hij staat daar maar om-
laag te staren naar de stoel. Inmiddels heeft hij zijn vuisten ont-
spannen. Zijn handen rusten op zijn heupen, en voor het eerst
valt me op dat zijn shirt niet erg goed om zijn bicepsen past. Op
alle andere plekken zit het goed, maar zijn armen zijn te fors. Hij
begint in zijn zakken te rommelen tot hij vindt wat hij zocht en
steekt – in wat volgens mij in feite een poging is om nog meer
van zijn agressie af te reageren – een joint op.

Ik ben drieëntwintig, ik heb gestudeerd en heb een enkele keer
zelf ook zo'n zelfde drug gebruikt om te ontspannen. Ik ben niet
van plan deze jongen te gaan veroordelen omdat hij hier in alle
privacy behoefte aan heeft. Maar dat is nou net het punt: hij heeft
hier geen privacy. Alleen weet hij dat nog niet.

Hij neemt een diepe hijs van zijn joint en begeeft zich weer
naar de balustrade. Als hij de rook uitblaast, ziet hij mij zitten.
Zodra we elkaars blik vangen blijft hij staan. Op zijn gezicht is
geen schrik te zien en ook geen geamuseerdheid. Hij staat een
meter of drie van me af, maar er is genoeg licht van de sterren
om zijn ogen te zien terwijl die langzaam over mijn lichaam gaan
zonder ook maar een enkele gedachte te verraden. Deze jongen
geeft helemaal niets prijs. Hij houdt zijn ogen tot spleetjes ge-
knepen en zijn lippen zijn op elkaar geperst, als bij een manne-
lijke versie van de *Mona Lisa*.

'Hoe heet je?' vraagt hij.

Ik voel zijn stem in mijn buik. Dat is geen goed teken. Stem-
men horen te stoppen bij je oren, maar soms – maar heel zelden,
eigenlijk – dringt een stem door mijn oren heen en weergalmt
dwars door mijn lijf. Zo'n stem heeft hij. Diep, zelfverzekerd, he-
lemaal het einde.

Als ik hem geen antwoord geef, brengt hij de joint weer naar
zijn mond en neemt nog een haal.

'Lily,' zeg ik ten slotte. Wat haat ik mijn stem. Die klinkt te

zwak om van hieraf ook maar zijn oren te bereiken, laat staan dat-ie door zijn lichaam weergalmt.

Hij heft zijn kin een stukje op en gebaart met zijn hoofd naar me. ‘Wil je alsjeblieft van die rand komen, Lily?’

Pas als hij dat heeft gezegd, valt me zijn postuur op. Hij staat nu rechtop, kaarsrecht zelfs. Bijna alsof hij bang is dat ik zal vallen. Maar ik val niet. Deze richel is minstens dertig centimeter breed, en ik zit grotendeels aan de dakkant. Ik zou me makkelijk kunnen vastgrijpen voordat ik zou vallen, nog afgezien van het feit dat de wind in mijn voordeel werkt.

Ik kijk omlaag naar mijn benen en dan weer omhoog naar hem. ‘Nee, dank je. Ik zit hier prima.’

Hij wendt zich een beetje af, alsof hij het niet kan verdragen me recht aan te kijken. ‘Kom alsjeblieft naar beneden.’ Het klinkt nu meer als een eis, al zegt hij wel ‘alsjeblieft’. ‘Er staan hier zeven lege stoelen.’

‘Bijna zes,’ corrigeer ik hem, om hem eraan te helpen herinneren dat hij er zojuist eentje probeerde in elkaar te trappen. Maar hij is niet gevoelig voor mijn grapje. Wanneer ik zijn orders niet opvolg, zet hij een paar stappen dichterbij.

‘Nog een paar centimeter en je valt je dood tegemoet. En voor vandaag heb ik wel genoeg van dat soort ellende meegemaakt.’ Hij gebaart dat ik weer naar beneden moet komen. ‘Ik word zenuwachtig van je. Om niet te zeggen dat je mijn high verpest.’

Ik rol met mijn ogen en zwaai mijn benen over de rand. ‘God verhoede dat je jointje verloren gaat.’ Ik spring naar beneden en veeg mijn handen af aan mijn spijkerbroek. ‘Zo beter?’ vraag ik terwijl ik naar hem toe loop.

Hij laat de lucht uit zijn longen ontsnappen, alsof hij bij de aanblik van mij op die rand daadwerkelijk zijn adem had ingehouden. Ik loop langs hem heen naar de zijkant van het dak, waar het uitzicht mooier is, en in het langslopen valt me onwil-

lekeurig op dat hij er helaas heel schattig uitziet.

Nee. 'Schattig' is een belediging.

Deze knul ziet er fantastisch uit. Goedverzorgd, zo te zien iemand met geld, een paar jaar ouder dan ik. Bij zijn ooghoeken verschijnen rimpeltjes als hij me nakijkt, en zijn lippen lijken te fronsen, ook al is dat niet zo. Bij de zijkant van het gebouw die uitziet op de straat buig ik me voorover en ik kijk naar de auto's beneden, terwijl ik mijn best doe niet over te komen alsof ik onder de indruk van hem ben. Aan zijn kapsel alleen al kan ik zien dat hij het soort man is waar mensen makkelijk van onder de indruk raken, en ik weiger zijn ego te strelen. Niet dat hij iets gedaan heeft wat me ook maar op de gedachte zou brengen dat hij een ego heeft. Maar hij draagt wel een casual Burberry-shirt, en ik weet niet zeker of ik ooit wel op de radar ben verschenen van iemand die geld genoeg heeft voor zo'n kledingstuk.

Achter me hoor ik voetstappen, en dan komt hij naast me bij de reling staan. Vanuit mijn ooghoek sla ik hem gade als hij nog een keer aan zijn joint lurkt. Als hij daarmee klaar is, biedt hij hem mij aan, maar ik bedank ervoor. Onder invloed zijn in het bijzijn van deze jongen is wel het laatste waar ik op zit te wachten. Zijn stem op zich is al een drug. Ik wil die best graag nog een keer horen, dus slinger ik een vraag zijn kant op.

'Wat heeft die stoel gedaan om je zo kwaad te maken?'

Hij kijkt me aan. Kijkt me écht aan. Zijn blik vangt de mijne en hij kijkt alleen maar, aandachtig, alsof al mijn geheimen van mijn gezicht af te lezen zijn. Ik heb nog nooit zulke donkere ogen gezien. Of misschien ook wel, maar ze lijken donkerder als ze toebehoren aan iemand met zo'n intimiderende aanwezigheid. Hij geeft geen antwoord op mijn vraag, maar mijn nieuwsgierigheid is niet zo snel bevredigd. Als hij me dwingt om omlaag te komen van een comfortabele richel, waar niets mis mee is, dan

verwacht ik minstens dat hij me antwoord zal geven op mijn nieuwsgierige vragen.

‘Was het een vrouw?’ informeer ik. ‘Heeft ze je hart gebroken?’

Om die vraag moet hij even lachen. ‘Was het maar zoiets onbeduidends.’ Hij gaat met zijn rug tegen de muur geleund staan om me aan te kunnen kijken. ‘Op welke verdieping woon jij?’ Hij likt aan zijn vingers en knijpt in het uiteinde van zijn joint, waarna hij die terugstopt in zijn zak. ‘Ik heb je nog nooit eerder gezien.’

‘Dat komt doordat ik hier niet woon.’ Ik wijs in de richting van mijn appartement. ‘Zie je dat verzekeringsgebouw daar?’

Met samengeknepen ogen kijkt hij de kant op waar ik naar wijs. ‘Ja.’

‘Ik woon in het gebouw ernaast. Het is niet hoog genoeg om het van hieraf te zien. Het telt maar drie verdiepingen.’

Hij kijkt me weer aan, met zijn ellebogen op de richel geleund. ‘Als je daar helemaal woont, wat doe je dan hier? Woont je vriendje hier of zoiets?’

Zijn opmerking geeft me op de een of andere manier een goedkoop gevoel. Die was te makkelijk – een amateuristische versiertruc. Als ik deze jongen zo eens bekijk, moet ik wel concluderen dat hij tot iets beters in staat is. Misschien, zo denk ik, bewaart hij de moeilijke versiertrucs wel voor vrouwen die hij de moeite waard vindt.

‘Leuk dak heb je hier,’ zeg ik tegen hem.

Hij trekt een wenkbrauw op, wachtend op een nadere verklaring.

‘Ik wilde wat frisse lucht hebben. Een plek om na te denken. Ik heb op Google Earth gekeken en het dichtstbijzijnde appartementencomplex met een behoorlijk dakterras opgezocht.’

Met een glimlach kijkt hij me aan. ‘Je bent tenminste wel eco-

nomisch. Dat is een goede eigenschap.’

Tenminste?

Ik knik, want ik ben inderdaad economisch. En dat is inderdaad een goede eigenschap.

‘Waarom had je frisse lucht nodig?’ vraagt hij.

Omdat ik vandaag mijn vader begraven heb en een fantastisch rampzalige grafrede gehouden heb en nu het gevoel heb dat ik geen adem krijg.

Ik kijk recht voor me uit en laat langzaam mijn adem ontsnappen. ‘Kunnen we misschien even een poosje níet praten?’

Hij lijkt haast opgelucht dat ik om stilte heb gevraagd. Hij buigt zich over de rand en laat een arm omlaag bungelen terwijl hij naar de straat beneden kijkt. Zo blijft hij een poosje staan, en al die tijd kijk ik naar hem. Hij weet waarschijnlijk dat ik naar hem kijk, maar het lijkt hem niet te kunnen schelen.

‘Vorige maand is er een vent van dit dak gemieterd,’ zegt hij.

Ik zou me eraan moeten ergeren dat hij mijn verzoek om stilte niet honoreert, maar ben eigenlijk wel geïntrigeerd.

‘Was het een ongeluk?’

Hij schokschoudert. ‘Dat weet niemand. Het gebeurde laat op de avond. Zijn vrouw zei dat ze eten stond klaar te maken en dat hij tegen haar had gezegd dat hij hier wat foto’s wilde gaan maken van de zonsondergang. Hij was fotograaf. Ze vermoeden dat hij zich over de rand had gebogen om een foto van de skyline te maken en toen is uitgegleden.’

Ik kijk over de richel en vraag me af hoe iemand zichzelf in vredesnaam in een situatie kan brengen waardoor hij toevallig naar beneden zou kunnen vallen. Maar dan bedenk ik weer dat ik zelf nog maar een paar minuten geleden aan de andere kant van het dak schrijlings op de rand zat.

‘Toen mijn zus me vertelde wat er gebeurd was, vroeg ik me onwillekeurig af of hij die foto nu wel of niet had kunnen nemen.

Ik hoopte dat zijn camera niet samen met hem naar beneden was gezeild, want dat zou zonde zijn geweest, snap je? Dat je doodgaat omdat je zo van fotograferen houdt, maar dat je niet die laatste foto hebt kunnen nemen die je het leven kostte?’

Om die gedachte van hem moet ik lachen. Al weet ik niet zeker of ik er wel om had moeten lachen. ‘Zeg jij altijd precies wat je denkt?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Tegen de meeste mensen niet.’

Daar moet ik om glimlachen. Ik vind het leuk dat hij me weliswaar niet eens kent, maar dat hij me om de een of andere reden niet als ‘de meeste mensen’ beschouwt.

Hij leunt weer met zijn rug tegen de rand en slaat zijn armen voor zijn borst over elkaar. ‘Ben je hier geboren?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Na mijn studie ben ik vanuit Maine hiernaartoe verhuisd.’

Hij trekt zijn neus op, en het is best sexy om deze jongen, in zijn Burberry-shirt en met zijn dure kapsel, gekke bekken te zien trekken.

‘Dus nu bevind je je in het vagevuur van Boston, hè? Dat zal wel balen zijn.’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik hem.

Zijn ene mondhoek krult naar boven. ‘De toeristen behandelen je als een plaatselijke bewoner; de plaatselijke bewoners behandelen je als een toerist.’

Ik lach. ‘Wauw. Dat is de spijker op zijn kop.’

‘Ik woon hier nu twee maanden. Ik ben nog niet eens in het vagevuur beland, dus jij doet het beter dan ik.’

‘Wat heeft je naar Boston gevoerd?’

‘Mijn coschap. En mijn zus woont hier.’ Hij tikt met zijn voet en zegt: ‘Hier vlak onder, om precies te zijn. Getrouwd met een Bostonse techneut, en ze hebben de hele bovenste verdieping gekocht.’

Soms is degene die van je houdt degene die je het meest pijn doet

Lily heeft ondanks tegenslagen altijd hard gewerkt om te komen waar ze zijn wil. Als ze neurochirurg Ryle ontmoet, lijkt het leven haar toe te lachen. Lily kan hem niet uit haar hoofd zetten: hij is assertief, koppig en zelfs een tikje arrogant, maar ook gevoelig, briljant en gek op haar. De vraag is: hoeveel kan hun relatie aan?

COLLEEN HOOVER is een #1 *New York Times*-bestsellerauteur. *Nooit meer* gaat niet alleen over de liefde, maar is ook een heel persoonlijk verhaal van Colleen, waarin ze afrekent met spoken uit haar verleden. Ze won met dit boek de *Goodreads Award Romance* 2016.

‘Wie na het lezen van dit boek nog steeds denkt dat feelgood als genre geen diepgang kan hebben, moet zich eens stevig achter het oor krabben. Een verrassend aangrijpend en realistisch boek, waarin gelukkig ook hoop gloort. De persoonlijke ervaringen van Colleen Hoover geven het boek een extra lading.’ – **Jackie van Laren**

NUR 340

9 789401 910552

www.zomerenkeuning.nl

